

HAAST alle Europese landen zijn vandaag getroffen door een ernstige roepingencrisis. Opvallend is bijvoorbeeld de situatie in Oostenrijk en Ierland, landen waar tot ongeveer 1990 nog vrij veel jongeren zich aanmeldden voor het priesterschap of het religieuze leven. Op korte tijd is dat gekeerd: vele seminaries moesten er de laatste jaren de deuren sluiten.

Europese verantwoordelijken voor roepingencrisis herkennen overal hetzelfde probleem, namelijk hoe moeilijk het vandaag wel is om het evangelie te verkondigen in een culturele context die haast volledig onverschillig is tegenover het christendom en de evangelische boodschap. Binnenkerkelijk stellen zij vast dat velen eigenlijk een sacramentele initiatie en een moraal ingelepeld kregen, zonder dat het geloof een plaats vond in de diepte van hun persoon. In dergelijke context is het enorm moeilijk om nog over roepingen te praten.

„In de scholen zijn er bijvoorbeeld geen structuren meer voor roepingencrisis zoals eertijds”, zo vertelt ons de Oostenrijker Franz Schrittwieser. „De weinige priesterkandidaten blijken ook kinderen van hun tijd te zijn. Zeer zelden komen ze nog uit een gelovig gezin. Ze leerden het christelijk geloof meestal kennen in de schoot van een nieuwe beweging.”

Onze kardinaal Godfried Danneels noemt de roepingencrisis een 'tijd van beproeving', en hij verwijst daarbij naar de ballingschap die het joodse volk moest meemaken. Het zet ons aan om het vertrouwen in onszelf om te bouwen tot een vertrouwen in God. Het komt erop aan om het evangelie in zijn eenvoud te herontdekken.

Jongerenhuis

Toch zijn er in Europa twee uitzonderingen: Polen en Portugal. Hoe dat komt? De jonge Poolse minderbroeder Sergiusz Bladig, in bruin habijt, heeft zijn antwoord klaar: „Zonder schroom organiseren wij allerlei initiatieven op maat van jonge mensen waar zij hun geloof kunnen verdiepen en waar het woord 'roeping' geen taboe is. Als minderbroeders bieden wij de jongeren Franciscus en Clara aan als voorbeeld voor een hedendaags christelijk leven.”

De Poolse minderbroeders tellen opmerkelijk veel jonge mensen onder hun leden. Pater Baldyga: „Zowel onze authentieke christelijke levenswijze als de missionaire dynamiek oefenen een grote aantrekkingskracht uit. Verscheidene jonge Polen zijn bereid om naar het buitenland te vertrekken om er het evangelie te verkondigen.”

In de schoot van de Portugese Kerk maakte men enkele jaren geleden een opmerkelijke jeugd-pastorale keuze, waardoor men jonge mensen ongedwongen de kans biedt zich heel intensief in het evangelie te verdiepen. Het bisdom Oporto vormde een oud seminariehuis om tot een ontmoet-

Een positief roepingencrisis klimaat toont jonge christenen verscheidene manieren om Gods roep te beantwoorden. © KNA-Bild

Roepende gemeenschap

Erik De Smet

Ongetwijfeld zijn er gemakkelijker onderwerpen om over te vergaderen dan kerkelijke roepingen. Maar toch... het thema brengt bij betrokkenen groot enthousiasme teweeg. Eind juni mochten we het zelf vaststellen op het Europese Roepingencongres, te gast bij de minderbroeders van Vaalbeek. Meer dan zestig verantwoordelijken bogen zich over de christelijke gemeenschap als plaats van roeping.

Europees Roepingencongres te gast in Vaalbeek

tingsruimte voor jongeren, waar allerhande activiteiten van gemeenschapsvorming en geloofsverdieping plaatsvinden.

Jorge Madureira: „De eerste bedoeling is een inwijding in het geestelijke leven. Op de tweede plaats komt de onderscheiding van een persoonlijke roeping. De teams die deze activiteiten begeleiden, bestaan uit priesters, religieuzen en gehuwde, gelovige echtparen die zich engageren in kerkverband. De werking van het huis is gekend in de parochies van het bisdom. De activiteiten worden door de kerkelijke media in de verf gezet.”

Het komt er dus op aan om een gunstig roepingencrisis klimaat te scheppen binnen een bestaande kerkelijke gemeenschap. „Denk niet dat het bij ons gemakkelijker is om dat te doen”, aldus Jorge Ma-

dureira uit Oporto. „Ook wij merken een crisis in de overdracht van het geloof. Bovendien brengt het vrijheidsideaal van de westerse cultuur niet zelden jongeren in verwarring.”

Verscheidenheid

En daar wringt niet zelden de schoen. De Italiaanse theoloog Amedeo Cencini, professor aan de salesiaanse universiteit te Rome, stipt drie ernstige tekortkomingen aan. Volgens deze priester gaan vele parochies, maar ook de katholieke Kerk in haar geheel, gebukt onder een slechte communicatie met de buitenwereld, een problematische gemeenschapsvorming en een al te vage identiteit. Cencini nodigde

daarom de deelnemers aan het Europese Roepingencongres om verder te kijken dan een „verarmd idee van roeping, dat zich uitsluitend richt op rekrutering van priesters”, maar te vertrekken van een algemeen begrip waarbij iedere christen geroepen is om een bijdrage te leveren en iedereen binnen een gemeenschap (zij het een parochie of een beweging) zich verantwoordelijk voelt voor het welzijn van de andere leden, zowel geestelijk als materieel.

„Slechts wanneer een christelijke gemeenschap, in het bijzonder een parochie, leeft vanuit een overvloed aan charisma's en diensten kan zij mensen helpen te antwoorden op een roep van Godswege”, aldus Cencini. „Precies daarom horen gelovigen ook volwassen te worden in het geloof. Al-

leen een dynamisch geloof stelt iemand in staat een ernstige levenskeuze te maken.” Dat betekent meteen dat roepingencrisis aan jonge mensen de vele manieren moet tonen waarop God hen kan roepen, én de verscheidenheid van antwoorden.

Opvallend was het grote enthousiasme waarmee deelnemers aan het congres in Vaalbeek op deze woorden reageerden. Bart Coenegrachts, priester van het bisdom Hasselt en in Vlaanderen coördinator van de roepingencrisis, legt graag een verband met de ontmoetingsdag die men vorig jaar bij ons organiseerde en die in een zelfde positieve sfeer baadde. Een gunstig roepingencrisis klimaat is dus best mogelijk.

Meer info over dit thema: www.vocations.eu of www.roepingen.be.